זה חשוב!

לי זה נודע רק לאחרונה, ולכן אני מניחה שיש עוד אנשים שעד היום זה לא נודע להם.

אגודת יד ביד פועלת באיזור תל־אביב מזה שנה וחצי, והיא מיועדת לעזור לאנשים בכל מצוקותיהם על־ידי עצה בטלפון (24 שעות ביום), על־ידי הפניה למקום אחר, על־ידי ביקור במקום ובכל דרך אחרת.

כשראו אנשי יד ביד שיש אחוז גבוה של פגנים צעירים מאוד, הם פתחו קו מיוחד לעזרה לילדים ולנוער. 1200 ילדים כבר פנו. אחדים רצו רק לשפוך את ליבם ולבכות. אחרים רצו עצה, פחדו מההורים בגלל התעודה. היה ילד אחד שסיפר שמעולם לא חגגו לו יום־הולדת. יד ביד פתרו לו את הבעיה, כשהפתיעו אותו בחגיגה בכיתה שלו. היו ילדים שסיפרו על רצון התאבדות, היו ילדים שרק רצו לדבר אל מישהו זר. הסודיות מובטחת, כמובן.

הבעיה היא שלא כל הילדים יודעים שיש להם כתובת למצוקותיהם. ילדים, בדרך כלל, לא קוראים עיתונים, ועל כן המידע עם מספר־הטלפון לא הגיע אליהם.

לקראת תחילת שנת־הלימודים הדפיסה חברת דפרון חמישה מיליון מחברות לתלמידים, כשעל הכריכה המודעה ומספר הטלפון. כדאי אולי שבתחילת השנה כל מורה בכל כיתה בארץ תפנה

את תשומת־לב הילדים למיספר־הטלפון הזה, על כל צרה שלא תבוא.

זה חשוב, זה עוזר וזה יכול למנוע טרגדיות.

הנה מיספר הטלפון לפניות הילדים — 03־226027.

ויש גם מיספר־טלפון המיועד להורים — 03־222732.

שלא נצטרך אותם. אבל טוב לדעת שיש יד מסייעת ואוזן קשבת.

עבודת יד

הצעקה האחרונה אצל הנשים הלבושות היטב הם ביגדי־משי מצויירים ביד. יש כבר כמה ציירות־משי העושות דברים יפים ומוכרות אותם כמו לחמניות טריות.

אחת מהנשים המוכשרות האלה היא מיה בנגן המציירת צעיפים מרהיבים ביופיים ומוכרת אותם לבעלות טעם משובח במחירים שבין 75 ל־150 שקלים.

למי שיש כסף לקנות, שתקנה ותיהנה. ולמי שאין די כסף לצעיפי־משי מצויירים ביד חלבתי את מיה והיא הסכימה לספר איך עושים.

החומרים הדרושים: יריעת משי, מיסגרת־עץ למתיחת הבד, נעצים לאותה מטרה, ציבעי־משי במיספר הצבעים לפי בחירה, בקבוק של חומר מפריד בשם גוטה (אגב, אפשר לקנות את הדברים האלה בחנויות המתמחות בציוד לציירים), מיכחולים.

צורת העבודה:

1. מותחים את המשי על מיסגרת־העץ ומחזקים אותו בנעצים.
2. טובלים מיכחול בחומר המפריד (גוטה) ותוחמים בו את הגבולות.
3. במיכחול וצבע לפי בחירה ממלאים את החללים שנוצרו אחרי השימוש בחומר התוחם.
4. מחכים שהמשי יתייבש.

ועכשיו עושים את תהליך האשפרה בצורה ביתית:

עוטפים את הבד הצבוע בנייר, מקפלים את הנייר ושמים אותו בחלק העליון של סיר קוסקוס, כשבסיר התחתון יש מים שרותחים כל הזמן על האש (בערך שעה וחצי). מוציאים את הבד העטוף מתוך האידוי, שוטפים במים קרים (לא להיבהל מהצבעים שיורדים) תולים בעדינות לייבוש, מגהצים ותופרים את הקצוות ביד (ככה זה נהוג).

לי, באופן אישי, העבודה הזאת נראית משימה לשנה־שנתיים, אבל יודעות־דבר אומרות לי שעם מנה הגונה של כישרון וזריזות־ידיים זו לא בעיה. אז מי שיש לה משני אלה, שתנסה.

מתחת לחגורה

יש אנשים שכאשר הם עושים לעצמם חדר־אמבטיה חדש, הם מייד מסתכלים בעיתונים כדי לראות מה עוד המציאו, כדי להכניס אותו לחדר־האמבטיה ולהיות מאושרים. ככה קרה גם לחברה שלי. החליפה אמבטיה, החליפה אסלה, כיורים, עשתה אריחים חדשים נוצצים, שמה וילון, צבעה את הקירות ואז פיתאום היא ראתה מודעה בעיתון שאפשר לקנות בידן שהוא מין בידה שאפשר להתקין אותו על אסלה קיימת ולהרגיש שעשית את המקסימום.

הדבר החשוב ביותר במודעה היה שהבידן מתאים לכל אסלה, ואינו מצריך אינסטלציה מיוחדת או פריצת קירות.

החברה שלי לא התעצלה והלכה לקנות את הפלא. דווקא רצו למכור לה את מכשיר־הפלא.

אבל הסתבר שצריך להביא הביתה עוד שניים־שלושה פועלים בשביל ההרכבה המיוחדת: אינסטלטור אחד שיעשה נקודת־מים וחשמלאי אחד שיעשה נקודת־חשמל. החברה שלי מאוד התאכזבה והיא מבקשת, דרכי, למנוע אכזבה מאנשים אחרים שרואים מודעה בעיתון ותיכף ומייד מאמינים.

קרמים ומישחות על הלחיים ומעל העיניים ומסביב לצוואר ולידי האוזניים ועל כל הגוף, הגיע תור הרגליים.

חברת הלן קרטיס הוציאה לשוק סידרת תכשירי־טיפוח לכפות הרגליים הסובלות בחום: דיאודורנט־ספריי, אותו מתיזים על כף הרגל פעם בשבוע — 7.69 שקל, ג'לי עשוי מצמח האלוורה לחיטוי, ריענון וקירור הרגל, במחיר 5.34 שקל הקופסה, וכן פריקרם לריכוך העור הקשה בכף הרגל, במחיר 5.11 שקל. ניסיתי את שלושתם. יופי!

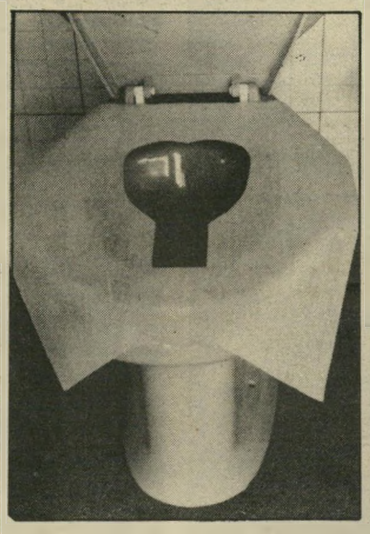

ועוד אחד

חדש בארץ הוא האסלון — נייר־מגן לשרותים לשימוש חד־פעמי. מתאים לשימוש בשרותים של בתי־חולים, מישרדים גדולים, מיסעדות ובתי־קפה, ובשאר המקומות שאינם הבית שלך. פריט כל־כך היגייני שלא ברור איך חיינו בלעדיו עד עכשיו. להשיג בבתי־המירקחת וברשת הסופרפארם, במחיר 1.70 שקל לחבילה של 10 יחידות.

ועוד יותר נמוך

אחרי שמרחנו במשך שנים עשרות סוגי

המצאה ספרדית

במיסגרת חיפושיי אחר מתנות מעניינות, הן לצורכי חברים בעלי־שמחות והן לצורכי כתיבת מדור זה, נפלה עיני על כלי־זכוכית בלתי־ברור, בעל כמה פתחים משונים ואיזו מובלעת, הנכנסת לתוך הבקבוק עצמו.

אחרי בירור קצר הסתבר שהבקבוק הובא אלינו מספרד החמה, המבינה שהחוק ברבר הגשת יין בטמפרטורת החדר הוא חוק שהומצא עבור הטמפרטורות והחדרים של צרפת, אנגליה וארצות קור אחרות. בארצות הים־התיכון, אם תגיש לאורחיך בקיץ משהו בטמפרטורת החדר, יגמול לך השותה ביריקה ים־תיכונית הגונה ויעיף את המשקה הפושר מפיו בגועל. ובכל זאת, הרי מאוד לא נהוג למהול יין בקוביות קרח. אז מה עושים? קונים את הבקבוק המיוחד הזה, מוזגים לתוכו יין, ושמים כמה קוביות קרח לתוך המובלעת המשונה הנכנסת לבטן הבקבוק, מקררת את היין, אבל מונעת את דילולו. בחנויות קלאס, במחיר 22 שקל. מתנה מקורית שנראית מצחיק.

אגב, אם מישהו מכוחותינו יחליט לייצר כאן בקבוק רומה, כדאי מאוד להרחיב את הפיה שממנה מוזגים את היין המקורר לכוסות. לספרדים יש כנראה הרבה יותר סבלנות מאשר לנו, ולכן לא איכפת להם שמזיגת כוס יין לוקחת שלושה שבועות.